

Toruń, 25 sierpnia 2022 r.

Sygn. akt II W 306/22

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Rejonowy w Toruniu II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Marcin Czarciński

Protokolant: st. sekr. sąd. Justyna Pabian

przy udziale oskarżyciela

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25.08.2022 r. w Toruniu

sprawy

H. M.

urodzonego (...) w I.

syna T. i G. z d. K.

obwinionego o to, że:

w dniu 28 października 2021 r. w T. na ul. (...) w (...) będąc właścicielem pojazdu marki P. o nr rej. (...) nie udzielił informacji komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie i miejscu, tj. w dniu 19.09.2021 r. ok. godz. 00.25 w T. na ul. (...),

- tj. o wykroczenia z art. 96 § 3 kw w zw. z art. 78 ust. 4 ustawy prawo o ruchu

drogowym

o r z e k a :

I. obwinionego H. M. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego we wniosku o ukaranie, tj. wykroczenia z art. 96 § 3 kw w zw. z art. 78 ust. 4 ustawy prawo o ruchu drogowym i za to na podstawie art. 96 § 3 kw orzeka karę 200 zł (dwieście złotych) grzywny,

II. zasądza od obwinionego na rzecz Gminy M. T. kwotę 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków ponoszonych w toku czynności wyjaśniających – (...) (...), ul. (...), (...)-(...) T.,(...) nr konta(...).

III. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 zł (trzydzieści złotych) tytułem opłaty oraz kwotę 100 zł (sto złotych) tytułem wydatków poniesionych w toku postępowania sądowego.

Sygn. akt II W 306/22

UZASADNIENIE

H. M. został obwiniony o to, że w dniu 28 października 2021 r. w T. na ul. (...) w (...) będąc właścicielem pojazdu marki P. o nr rej. (...) nie udzielił informacji komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie

i miejscu, tj. w dniu 19.09.2021 r. ok. godz. 00.25 w T. na ul. (...), tj. o wykroczenia z art. 96 § 3 kw w zw. z art. 78 ust. 4 ustawy prawo o ruchu drogowym.

Na podstawie zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 19 września 2021 r. ok. godz. 00.25 w T. na ulicy (...) funkcjonariusze (...) ujawnili wykroczenie drogowe polegające na nieprawidłowym zaparkowaniu pojazdu marki P. o numerze rejestracyjnym (...). Wykroczenie zarejestrowano przy pomocy aparatu cyfrowego. Powyższe stało się podstawą wszczęcia czynności wyjaśniających w sprawie popełnienia wykroczenia z art. 92 § 1 k.w. W ich toku ustalono, że właścicielem pojazdu jest (...) S.A. a użytkownikiem (...), zam. w m. (...)w gminie G..

W związku z ujawnionym wykroczeniem popełnionym przez kierowcę samochodu marki P. o numerze rejestracyjnym (...) (...) wysłała w dniu 14 października 2021 r. do (...) wezwanie wraz z drukami oświadczeń - do wskazania, komu powierzono pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Korespondencja została odebrana w dniu 20.10.2021 r. W dniu 24 listopada 2021 r. do (...) wpłynęło pismo z(...) B. R. i K. B. (bez podpisu i pełnomocnictwa), w którym wskazano, że klient kancelarii, tj. H. M., nie jest w stanie wskazać osoby prowadzącej pojazd w dniu 19 września 2021 roku. W dniu 30 listopada 2021 r.(...) wysłała wezwanie dla ww. do stawiennictwa w siedzibie (...)w T.. Pismo zostało odebrane w dniu 3 grudnia 2021 r. W dniu 17 grudnia 2021 r. do (...) wpłynęło pismo z Kancelarii (...), w którym wskazano, że klient kancelarii nie prowadzi rejestru osób korzystających z przedmiotowego pojazdu i nie ma takiego obowiązku a nadto, że (...) nie ma statusu oskarżyciela publicznego.

Z uwagi na fakt, iż H. M. nie stawiał się na przesłuchanie w siedzibie (...) odstąpiono od przesłuchania obwinionego i skierowano do Sądu wnioski o ukaranie. Obrońca H. M. złożył sprzeciw od wydanego w jego sprawie wyroku nakazowego. Obwiniony nie stawiał się również na rozprawę przed Sądem.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie notatek urzędowych - k. 1, 4,13, fotografii - k. 2-3, wezwań - k. 6,11-12,16, informacji – k. 7-8, 18, wydruków z rejestrów - k. 9, 17.

Wskazane wyżej dokumenty, wobec braku przeciwdowodów i braku kwestionowania ich przez strony, Sąd ocenił jako odpowiadające prawdzie. Ich wiarygodność wzmacnia fakt, że zostały sporządzone w związku z pełnieniem przez funkcjonariuszy Straży Miejskiej czynności służbowych i we właściwej formie. Dokumenty te nie noszą śladów podrobienia czy przerobienia. Wobec tego, Sąd uczynił je podstawą ustalenia stanu faktycznego.

Sąd zważył, co następuje.

Zgromadzony na etapie czynności wyjaśniających materiał dowodowy w postaci notatek urzędowych, fotografii ukazujących popełnione wykroczenie drogowe, wezwań, potwierdzeń ich odbioru bezsprzecznie wskazuje na to, że H. M. popełnił zarzucany mu we wniosku o ukaranie czyn.

Art. 96 § 3 k.w. przewiduje, iż karze grzywny podlega, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Obowiązek, o którym mowa w tym przepisie wynika z kolei z art. 78 ust. 4 ustawy - Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. Wykroczenie z art. 96 § 3 k.w. nie jest wykroczeniem powszechnym, a jego sprawcą może być tylko osoba, na której ciąży obowiązek wskazania, na żądanie uprawnionego organu, komu powierzyła pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Zachowanie sprawcze wykroczenia art. 96 § 3 k.w. może być popełnione poprzez działanie bądź zaniechanie. Przykładowo może ono polegać na odmowie wskazania osoby, której został powierzony pojazd, wskazaniu osoby bądź kręgu osób w sposób uniemożliwiający ustalenie konkretnego użytkownika pojazdu w oznaczonym czasie, udzielenie odpowiedzi wymijającej bądź zasłonięcie się niepamięcią (podobnie -(...), Wykroczenia drogowe, Lex 2011). Obwiniony (poprzez swojego pełnomocnika) podał, że nie jest

w stanie wskazać osoby prowadzącej pojazd w dniu 19 września 2021 roku gdyż nie prowadzi (i nie ma takiego obowiązku) szczególowej ewidencji wykorzystania pojazdów służbowych i takiej odpowiedzi nie udzielił. Wskazano jednocześnie, że to nie obwiniony w dniu 19 września 2021 roku prowadził pojazd.

Jak już wskazano, obowiązek taki, zgodnie z art. 78 ust. 4 Prawa o ruchu drogowym, ciążył na właścicielu (posiadaczu) pojazdu, którym był podmiot (...). Obwiniony, jako właściciel firmy, był odpowiedzialny za udzielanie informacji odpowiednim organom.

Ustawa Prawo o ruchu drogowym wskazuje sytuację, w której właściciel lub posiadacz będzie zwolniony z obowiązku poinformowania Straży Miejskiej. Ustawodawca przewidział możliwość niewskazania osoby kierującej jedynie pod warunkiem wykazania, że pojazd ten został użyty wbrew woli i wiedzy właściciela, przez nieznaną osobę, a właściciel nie mógł temu zapobiec. Tylko kumulatywne spełnienie tych właśnie przesłanek zwalnia z odpowiedzialności z art. 96 § 3 k.w. W niniejszej sprawie nie wykazano, aby powyższe przesłanki zostały spełnione.

W niniejszej sprawie obwiniony nie występował wobec Straży Miejskiej jako świadek mający wskazać osobę, która popełniła wykroczenie. Występował jako osoba, na której ciążył określony obowiązek ustawowy wobec uprawnionego organu w zakresie udzielania informacji - komu jako właściciel (posiadacz) powierzył pojazd. Użytkownik samochodu nie został przez obwinionego wskazany. W ocenie Sądu udzielenie odpowiedzi wymijającej, bądź też zasłanianie się niepamięcią, może być uznane za przejaw zachowania sprawczego z art. 96 § 3 k.w. Niewskazaniem osoby, której powierzony został pojazd do kierowania lub używania poprzez udzielenie odpowiedzi negatywnej będzie bowiem zarówno niewskazanie tej osoby, jak i stwierdzenie zobowiązanego, że nie wie on, w czyjej dyspozycji pozostawał pojazd w czasie zdarzenia. Poprzez niewskazanie osoby, której powierzono do kierowania lub używania pojazd, sprawca godzi w pierwszej kolejności w porządek w komunikacji, jak również stan bezpieczeństwa w tej sferze życia.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu należało uznać obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego czynu, albowiem jego zachowanie wyczerpuje znamiona wykroczenia przewidzianego w art. 96 § 3 kw. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozostawia wątpliwości w zakresie winy H. M., która została udowodniona. Nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca winę. Należy ponadto podkreślić, że obwiniony był odpowiedzialny za to, aby udzielić odpowiedzi Straży Miejskiej, osobiście lub też zlecić tę czynność pracownikom. Nie wypełniając obowiązku godził się na to, że swoim zaniechaniem wyczerpie znamiona wykroczenia, wszak w wezwaniach zawarto informację co do ewentualnych konsekwencji nieudzielenia odpowiedzi.

Wymierzając karę Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary z art. 33 k.w. Sąd brał zatem pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu i cele kary w zakresie społecznego oddziaływania, a także cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego. Sąd wziął również pod uwagę rodzaj i rozmiar szkód wyrządzonych wykroczeniem, stopień winy i zachowanie obwinionego.

Wykroczenie wskazane w art. 96 § 3 k.w. zagrożone jest karą grzywny, której wysokość zawiera się między 20 zł a 5000 zł. Orzeczona wobec obwinionego kara grzywny w wysokości 200 zł zdaniem Sądu jest odpowiednia do stopnia społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez obwinionego i stopnia jego zawinienia, i stanowić będzie dolegliwość o charakterze represyjno-wychowawczym, zapobiegającym w przyszłości ponownemu łamaniu przez obwinionego porządku prawnego. Jako okoliczność przemawiającą na korzyść obwinionego Sąd uznał fakt, że obwiniony nie popada w konflikty z prawem. Sąd wziął pod uwagę także sytuację majątkową obwinionego i możliwości zarobkowe. Nie można zatem uznać, że wymierzona kara grzywny oraz obciążenie kosztami postępowania jest dla obwinionego nadmiernie surowe. Należy przy tym podkreślić, że kara ta plasuje się w dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Sąd jest zdania, iż poprzez orzeczenie względem obwinionego kary grzywny, zrealizowane zostaną tak cele prewencji indywidualnej, która ma na celu przede wszystkim powstrzymanie sprawcy od tego typu zachowań w przyszłości, jak i prewencji generalnej, której zadaniem jest kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa i utwierdzanie jego prawidłowych postaw wobec prawa.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 119 § 1 kpw obciążając nimi obwinionego.